

La neurologia a Catalunya *

pel

Prof Dr. RODRIGUEZ ARIAS

Amics, companys, senyores i senyors:

Parlar-vos de la Neurologia a Catalunya em sembla, si més no necessari, ara per ara, lògic, oportú i patriòtic.

Després de l'importantíssim Congrés de Berna, del 1931, convingueren els organitzadors i assistents més fidels d'arreu del món d'intensificar pels mitjans a l'abast, la campanya d'individualització de la Neurologia quant a tasca docent i a treball hospitalari. Els internistes d'una banda i els psiquiatres per l'altra contreuen, doncs, l'obligació moral de permetre, progressivament i adequada, el plantejament acadèmic, i públic si s'escau, dels problemes derivats de llur antiga i ferma inter-relació. Es per això que la "Societat catalana de Psiquiatria i Neurologia" pot ésser un dels portantveus més autoritzats, ací, de les justes pretensions dels neuròlegs. Aquests i els psiquiatres cal que, sempre, s'ajudin, cal que, tot-hora, es comprenguin, cal que, sistemàticament, s'alternin en l'exercici de les funcions representatives i executives al si de la nostra Societat. Potser la meua Presidència assenyala una consideració a la Neurologia oficial, un desig formal d'homologació psiquiàtrico-neurològica, un fet de possible torn pacífic en el govern dels afers que ens pertoca, avui i demà, afrontar, discutir, solucionar i dur a la pràctica. A tall de neuròleg vull i crec que he de deixar sentir la meua veu, precisament, en un discurs inaugural.

Apareix ben palesat, sense dubte, el primer motiu, el lògic, d'haver escollit tal tema.

Un dels pocs membres fundadors, que encara viuen i treballen, de la Societat, el meu pare, l'exemp'e del qual, des de tots els punts de vista, he tingut present un dia i un altre, de petit i de gran, va dissertar, fa ja uns anys, en aquesta mateixa Tribuna, de "La Psiquiatria a Catalunya".

Molt reconegut a l'actuació moral i de competència veritat dels seus mestres, molt amant de les consideracions sòbries de tipus històric, molt sever amb la petulància dels qui es senten descobridors de fets i conceptes més vells i més trepitjats que llur pròpia vida, volgué ll'urar als arxius de la Medicina unes dades, unes orientacions i uns comentaris dels capdevaners de la Psiquiatria contemporània a casa nostra. Gens ni mica us té d'estranyar, per consegüent, que fill i deixeble de Rodríguez-Morini, estimi oportú tractar, avui, de la història neurològica barcelonina i dels ensenyaments derivats dels esforços acomplerts pels predecessors de poc temps. Complemento, així, dintre casa, una contribució a l'estudi dels antecedents més immediats de la nostra tasca actual, docent, científica i professional.

Si el motiu lògic no pot negar-se, l'oportunitat tampoc davant la suggerència endevinada en el treball d'un mestre i familiar.

Per fi, la Universitat de Barcelona, aprofitant-se del règim autonòmic atorgat pels Governos de la República i de la Generalitat, ha implantat a la Facultat de Medicina — on gairebé tots nosaltres estudiàrem — l'ensenyament de la Psiquiatria i de la Neurologia, fent honor, d'aquesta manera, a la crida llunyana i d'ahir mateix, viscuda i reviscuda, de la nostra Societat, quan demanava, fonamentant-la amb raons indiscutibles, la creació de càtedres especialitzades; donant als altres pobles hispànics un alt exemple de modernització, de vitalitat, de comprensió, en incorporar al pla modèlic d'ensenyament mèdic les disciplines neurològica i psiquiàtrica; recabant, a més a més, la responsabilitat de nomenament per vocació dels professors titulars, per tal de fugir d'una

* Discurs inaugural del curs 1933-34: Societat catalana de Psiquiatria i Neurologia.